Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Ottende Udvidede Afdeling)

8. marts 2012 *

»Annullationssøgsmål — statsstøtte — støtteordning, der muliggør skattemæssig afskrivning af finansiel goodwill i forbindelse med erhvervelse af kapitalandele i udenlandske virksomheder — beslutning, der erklærer støtteordningen uforenelig med fællesmarkedet og ikke foreskriver tilbagesøgning — retsakt, der omfatter gennemførelsesforanstaltninger — ikke individuelt berørt — afvisning«

I sag T-221/10,

Iberdrola, SA, Bilbao (Spanien), ved advokaterne J. Ruiz Calzado, M. Núñez-Müller og J. Domínguez Pérez,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved R. Lyal og C. Urraca Caviedes, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af artikel 1, stk. 1, i Kommissionens beslutning 2011/5/EF af 28. oktober 2009 om skattemæssig afskrivning af finansiel goodwill i forbindelse med erhvervelse af kapitalandele i udenlandske virksomheder – C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) – som Spanien har gennemført (EUT 2011 L 7, s. 48),

har

RETTEN (Ottende Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, L. Truchot (refererende dommer), og dommerne M. E. Martins Ribeiro, N. Wahl, S. Soldevila Fragoso og H. Kanninen,

justitssekretær: assisterende justitssekretær B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 24. oktober 2011,

afsagt følgende

* Processprog: spansk.

Dom

Tvistens baggrund

1 Ved skriftlige forespørgsler fremsat i 2005 og 2006 (E-4431/05, E-4772/05, E-5800/06 og P-5509/06) udspurgte medlemmer af Europa-Parlamentet Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber om klassificeringen som statsstøtte af den ordning, der blev fastsat ved artikel 12, stk. 5, som var blevet indsat i den spanske lov om selskabsbeskatning ved Ley 24/2001, de Medidas Fiscales, Administrativas y del Orden Social (lov nr. 24/2001 om fiskale, administrative og sociale foranstaltninger) af 27. december 2001 (BOE nr. 313, af 31.12.2001, s. 50493), og videreført ved Real Decreto Legislativo 4/2004, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades (kongeligt lovdekret nr. 4/2004 om vedtagelse af den omarbejdede lov om selskabsbeskatning) af 5. marts 2004 (BOE nr. 61, af 11.3.2004, s. 10951) (herefter »den omtvistede ordning«). Kommissionen svarede, at den omtvistede ordning ifølge de oplysninger, den var i besiddelse af, ikke lod til at falde inden for statsstøttereglernes anvendelsesområde.

2 Ved skrivelser af 15. januar og 26. marts 2007 anmodede Kommissionen de spanske myndigheder om oplysninger til evaluering af anvendelsesområdet for og konsekvenserne af anvendelsen af den omtvistede ordning. Kongeriget Spanien meddelte Kommissionen de efterspurgte oplysninger ved skrivelser af 16. februar og 4. juni 2007.

3 Kommissionen modtog ved fax af 28. august 2007 en anmeldelse fra en privat erhvervsdrivende, som hævdede, at den omtvistede ordning udgjorde statsstøtte, der var uforenelig med fællesmarkedet.

4 Ved beslutning af 10. oktober 2007 (hvoraf et resumé er offentliggjort i EUT C 311, s. 21) indledte Kommissionen en formel undersøgelsesprocedure vedrørende den omtvistede ordning.

5 Ved skrivelse af 5. december 2007 modtog Kommissionen Kongeriget Spaniens bemærkninger til denne beslutning om at indlede den formelle procedure. Mellem den 18. januar og den 16. juni 2008 modtog Kommissionen ligeledes bemærkninger fra 32 interesserede parter, herunder fra sagsøgeren, Iberdrola, SA. Ved skrivelser af 30. juni 2008 og 22. april 2009 fremsatte Kongeriget Spanien dets kommentarer til bemærkningerne fra de interesserede parter.

6 Den 18. februar 2008, den 12. maj og den 8. juni 2009 blev der holdt tekniske møder med de spanske myndigheder. Der blev også holdt møder med nogle af de 32 interesserede parter.

7 Ved skrivelse af 14. juli 2008 og e-mail af 16. juni 2009 fremlagde Kongeriget Spanien supplerende oplysninger for Kommissionen.

8 Kommissionen afsluttede proceduren for så vidt angår kapitalandele erhvervet inden for Den Europæiske Union ved beslutning 2011/5/EF af 28. oktober 2009 om skattemæssig afskrivning af finansiel goodwill i forbindelse med erhvervelse af kapitalandele i udenlandske virksomheder – C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) – som Spanien har gennemført (EUT 2011 L 7, s. 48, herefter »den anfægtede beslutning«).

9 I den anfægtede beslutning erklæredes den omtvistede ordning uforenelig med fællesmarkedet, idet den indebar en skattemæssig fordel i form af, at spanske selskaber måtte afskrive finansiel goodwill, der opstod i forbindelse med erhvervelse af kapitalandele i udenlandske virksomheder, når ordningen fandt anvendelse på erhvervelse af kapitalandele i virksomheder inden for Unionen.

10 Den anfægtede beslutnings artikel 1, stk. 2 og 3, tillod imidlertid i henhold til princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, at den omtvistede ordning fortsat kunne finde anvendelse på kapitalandele erhvervet inden offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* den 21. december

2007 af beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure og på kapitalandele, hvis erhvervelse skulle godkendes af en regeludstedende myndighed, over for hvilken transaktionen var anmeldt før denne dato, og hvis erhvervelse var blevet uigenkaldeligt bindende før den 21. december 2007.

Retsforhandlinger og parternes påstande

11 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 18. maj 2010 anlagde sagsøgeren denne sag.

12 Ved særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 30. september 2010 fremsatte Kommissionen en formalitetsindsigelse i medfør af artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement.

13 Sagsøgeren fremsatte sine bemærkninger til den af Kommissionen rejste formalitetsindsigelse den 16. november 2010.

14 I medfør af procesreglementets artikel 14 og efter forslag fra Ottende Afdeling besluttede Retten den 8. juni 2011 at henvise denne sag til et udvidet dommerkollegium.

15 På grundlag af den refererende dommers rapport besluttede Retten (Ottende Udvidede Afdeling) at indlede den mundtlige forhandling med henblik på at træffe afgørelse vedrørende den af Kommissionen rejste formalitetsindsigelse og at stille sagens parter en række spørgsmål. Parterne svarede inden for de fastsatte frister.

16 Parterne afgav mundtlige indlæg og besvarede spørgsmål fra Retten i retsmødet den 24. oktober 2011.

17 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede beslutnings artikel 1, stk. 1, annulleres.

— Den af Kommissionen rejste formalitetsindsigelse forkastes.

— Det fastslås, at sagen viderebehandles, og der fastsættes en frist, som i betragtning af den urimelige forsinkelse af sagen ikke kan forlænges, for Kommissionens indgivelse af svarskrift.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

18 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

19 Blandt sagsøgerens bemærkninger til formalitetsindsigelsen er også en anmodning om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, hvormed det tilsigtes, at Retten pålægger Kommissionen dels at fremlægge de anmodninger om oplysninger vedrørende skatteydere, der havde gjort brug af den omtvistede ordning, som den tilstillede Kongeriget Spanien under undersøgelsesproceduren, og sidstnævntes svar, dels at angive, hvorvidt den kunne have opnået kendskab til det nøjagtige antal støttemodtagere i henhold til den omtvistede ordning indtil oktober 2009 og deres identitet.

Retlige bemærkninger

20 Kommissionen har gjort gældende, at denne sag skal afvises med den begrundelse, at sagsøgeren hverken har godtgjort at have en retlig interesse eller at være individuelt berørt af den anfægtede beslutning.

21 Først undersøges Kommissionens anden afvisningspåstand.

22 Artikel 263, stk. 4, TEUF har følgende ordlyd: »Enhver fysisk eller juridisk person kan på det grundlag, der er omhandlet i stk. 1 og 2, indbringe klage med henblik på prøvelse af retsakter, der er rettet til vedkommende, eller som berører denne umiddelbart og individuelt, samt af regelfastsættende retsakter, der berører vedkommende umiddelbart, og som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger.«

23 Da den anfægtede beslutning blev vedtaget som afslutning på den formelle undersøgelsesprocedure og ikke blev rettet til sagsøgeren, skal vurderingen af, om sagsøgeren er individuelt berørt, foretages efter de kriterier, der er fastsat i Domstolens dom af 15. juli 1963, Plaumann mod Kommissionen (sag 25/62, Sml. 1954-1964, s. 411, org.ref.: Rec. s. 197, på s. 223). Sagsøgeren skal herefter godtgøre, at den anfægtede beslutning rammer ham på grund af visse egenskaber, som er særlige for ham, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre og derfor individualiserer ham på lignende måde som adressaten for denne beslutning (jf. i denne retning Domstolens dom af 29.4.2004, sag C-298/00 P, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 4087, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

24 Principalt har sagsøgeren i det væsentlige påberåbt sig sin egenskab af modtager af støtte i henhold til den omtvistede ordning med henblik på at godtgøre, at selskabet er individuelt berørt af den anfægtede beslutning, der erklærer nævnte ordning ulovlig og uforenelig med fællesmarkedet.

25 Ifølge fast retspraksis kan en virksomhed i princippet ikke anlægge søgsmål til prøvelse af en kommissionsbeslutning, der forbyder en støtteordning til fordel for en sektor, hvis virksomheden alene er berørt af denne beslutning, fordi den tilhører den pågældende sektor og potentielt kan blive omfattet af nævnte ordning. En sådan beslutning fremtræder nemlig over for denne virksomhed som en generel foranstaltning, der finder anvendelse på objektivt afgrænsede situationer og har retsvirkninger for en gruppe personer, der er bestemt generelt og abstrakt (jf. dommen i sagen Italien mod Kommissionen, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis, samt Rettens dom af 11.6.2009, sag T-309/02, Acegas mod Kommissionen, Sml. II, s. 1809, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).

26 Når en sagsøgende virksomhed imidlertid ikke alene er berørt af den omhandlede beslutning som en virksomhed inden for den berørte sektor, der potentielt kan drage fordel af støtteordningen, men ligeledes som faktisk modtager af en individuel støtte i henhold til denne ordning, som Kommissionen har krævet tilbagesøgt, er virksomheden individuelt berørt af beslutningen, og dens søgsmål kan antages til realitetsbehandling (jf. i denne retning Domstolens dom af 19.10.2000, forenede sager C-15/98 og C-105/99, Italien og Sardegna Lines mod Kommissionen, Sml. I, s. 8855, præmis 34 og 35, og Rettens dom af 10.9.2009, sag T-75/03, Banco Comercial dos Açores mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 44).

27 Det skal således undersøges, om sagsøgeren kan betragtes som en faktisk modtager af en individuel støtte ydet i henhold til den støtteordning, som er omhandlet i den anfægtede beslutning, og som Kommissionen har krævet tilbagesøgt (jf. i denne retning Domstolens dom af 9.6.2011, forenede sager C-71/09 P, C-73/09 P og C-76/09 P, Comitato »Venezia vuole vivere« m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 4727, præmis 53 og den deri nævnte retspraksis).

28 I denne henseende har sagsøgeren for det første gjort gældende, at selskabet har erhvervet kapitalandele i den græske koncern Metal Industry of Arcadia C. Rokas, SA i 2008 og i 2009, og at den anfægtede beslutning foreskriver tilbagesøgning fra modtagere af støtte i forbindelse med transaktioner efter den 21. december 2007. For det andet har sagsøgeren hævdet, at selskabet også er individuelt berørt i kraft af transaktioner, det har foretaget før den 21. december 2007.

29 Med hensyn til transaktioner efter den 21. december 2007 bemærkes, at sagsøgeren ikke har ført bevis for, at den omtvistede ordning har fundet anvendelse på sagsøgerens erhvervelse af kapitalandele i nævnte græske koncern. Således har sagsøgeren i sine skriftlige indlæg alene omtalt en hensigt om anvendelse af nævnte ordning, og sagsøgeren har under retsmødet bekræftet, at selskabet ikke har anmodet om anvendelse heraf i nogen af sine selvangivelser.

30 Sagsøgeren befinder sig derfor ikke i denne henseende i en anden situation end en hvilken som helst anden virksomhed, der har foretaget en transaktion, som kunne være omfattet af den omtvistede ordning, og sagsøgeren er således potentielt, og ikke faktisk, omfattet af nævnte ordning (jf. i denne retning dommen i sagen Acegas mod Kommissionen, præmis 51-54). Følgelig kan sagsøgeren ikke anses for at være individuelt berørt af den anfægtede beslutning på grund af transaktionerne efter den 21. december 2007.

31 Med hensyn til transaktionerne før den 21. december 2007 har sagsøgeren godtgjort sin egenskab af faktisk støttemodtager i henhold til den omtvistede ordning. Sagsøgeren har nemlig som bilag til sine bemærkninger til formalitetsindsigelsen vedlagt et dokument, der bekræfter, at selskabet har brugt den omtvistede ordning i forbindelse med erhvervelser af kapitalandele, dels en erhvervelse den 23. april 2007 i et selskab i Det Forenede Kongerige, dels andre erhvervelser den 1. december 2004 og 1. december 2005 i et selskab i Grækenland. I henhold til den anfægtede beslutnings artikel 1, stk. 2, og artikel 4, stk. 1, er sagsøgeren dog ikke omfattet af den ved denne beslutning fastsatte tilbagesøgningspligt.

32 I denne henseende har sagsøgeren for det første gjort gældende, at anerkendelsen af, at en sagsøger er individuelt berørt af en retsakt, der fastslår, at en støtte er ulovlig, ikke kan være begrænset til tilfælde, hvor retsakten pålægger tilbagesøgning af denne støtte. I denne sag er sagsøgeren individuelt berørt, fordi selskabet hørte til en lukket kreds af støttemodtagere, hvis antal og identitet blev fastlagt og var kontrollerbar ved vedtagelsen af den anfægtede beslutning. I denne forbindelse har sagsøgeren anmodet Retten om at efterkomme den anmodning om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, som er nævnt i præmis 19 ovenfor. Desuden godtgør sagsøgerens aktive deltagelse i den formelle undersøgelsesprocedure, der bl.a. bekræftes af mødet mellem dennes repræsentanter og Kommissionen den 16. april 2008 som nævnt i ellevte betragtning til den anfægtede beslutning, og omtalen i anden betragtning til den anfægtede beslutning af sagsøgerens erhvervelse af kapitalandele i selskabet Scottish Power, at der blev taget hensyn til sagsøgerens særlige situation, og at sagsøgeren derfor er individuelt berørt.

33 Hertil bemærkes først, at den omstændighed, at det er muligt med større eller mindre nøjagtighed at fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som en foranstaltning finder anvendelse på, ifølge fast retspraksis ikke indebærer, at de pågældende retssubjekter må anses for at være individuelt berørt af foranstaltningen, når det som i denne sag kan fastslås, at denne retsvirkning som grundlag har objektive retlige eller faktiske kriterier, som er opstillet i den pågældende retsakt (jf. i denne retning Domstolens dom af 22.11.2001, sag C-451/98, Antillean Rice Mills mod Rådet, Sml. I, s. 8949, præmis 52, og Rettens dom af 11.6.2009, sag T-292/02, Confservizi mod Kommissionen, Sml. II, s. 1659, præmis 53). Følgelig findes der ikke at burde træffes bestemmelse om den af sagsøgeren begærede foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, hvormed det i det væsentlige tilsigtedes at få fastlagt, hvorvidt Kommissionen havde været i stand til at identificere støttemodtagerne i henhold til den omtvistede ordning.

34 Desuden er det ganske vist blevet fastslået i retspraksis, at en sagsøger kan være individuelt berørt i kraft af sin aktive deltagelse i den procedure, der har ført til vedtagelsen af den anfægtede retsakt. Disse tilfælde omhandlede dog særlige situationer, i hvilke sagsøgeren havde en stilling som forhandlingsleder, der var klart afgrænset og tæt forbundet med selve genstanden for beslutningen, hvilket indebar, at sagsøgeren befandt sig i en faktisk situation, der adskilte den pågældende fra alle andre (jf. i denne retning Domstolens dom af 9.7.2009, sag C-319/07 P, 3F mod Kommissionen, Sml. I, s. 5963, præmis 85-95 og den deri nævnte retspraksis).

35 I denne sag har sagsøgeren imidlertid blot fremsat bemærkninger ligesom de 31 andre berørte parter, og sagsøgerens repræsentanter har sammen med de andre berørte parter deltaget i et møde med Kommissionen den 16. april 2008. Sådanne omstændigheder kan ikke godtgøre, at sagsøgeren havde en stilling som forhandlingsleder, på grundlag af hvilken sagsøgeren kan anses for at være individuelt berørt.

36 Selv om sagsøgeren har hævdet, at selskabets deltagelse i den formelle undersøgelsesprocedure og omtalen i den anfægtede beslutning af dets erhvervelse af kapitalandele i Scottish Power godtgør, at selskabets særlige situation har været genstand for indgående drøftelser, hvilket kan påvise dets individuelle berøring som i Rettens dom af 22. november 2001, Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie mod Kommissionen (sag T-9/98, Sml. II, s. 3367), har sagsøgeren intet oplyst, på grundlag af hvilket selskabets situation kan anses for at være sammenlignelig med situationen for sagsøgeren i sagen, som gav anledning til nævnte dom.

37 I dommen i sagen Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie mod Kommissionen (præmis 80-82) var vedtagelsen af den bestemmelse i den tyske skattelov, som Kommissionen havde erklæret ulovlig i den omhandlede beslutning, bl.a. begrundet i sagsøgerens særlige situation. Denne særlige situation havde ikke alene været genstand for skriftlige bemærkninger fra den tyske regering og det sagsøgende selskabs moderselskab, men også for indgående drøftelser mellem den tyske regering og Kommissionen. Endvidere havde den tyske regering foreslået Kommissionen, at den omtvistede bestemmelse kun skulle finde anvendelse på det sagsøgende selskab, og at alle andre eventuelle tilfælde af anvendelse af bestemmelsen skulle anmeldes individuelt. Kommissionen havde behandlet dette forslag i sin beslutning og angivet grundene til, at det ikke kunne accepteres.

38 I denne sag har sagsøgeren imidlertid ikke oplyst noget, der kan påvise forekomsten af en særlig situation, der har været genstand for indgående drøftelser mellem den spanske regering og Kommissionen. Der er desuden ikke nogen tvivl om, at vedtagelsen af den omtvistede ordning ikke blev begrundet i hensyntagen til sagsøgerens påståede særlige situation. Omtalen af sagsøgerens erhvervelse af Scottish Power i anden betragtning til den anfægtede beslutning betyder heller ikke, at der blev taget hensyn til sagsøgerens særlige situation, idet dette blot blev nævnt som en illustrering.

39 Sagsøgeren har for det andet gjort gældende, dels at den omstændighed, at transaktionerne før den 21. december 2007 i medfør af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning ikke er omfattet af tilbagesøgningspligten, ikke er endelig på grund af Deutsche Telekoms påstand i sag T-207/10 om annullation af denne del af den anfægtede beslutnings dispositive del, dels at denne omstændighed ikke forpligter de nationale retter, for hvilke sagsøgerens konkurrenter måtte anlægge sager.

40 Som Kommissionen med rette har anført, har sagsøgeren med denne argumentation forvekslet den omstændighed, at det at være individuelt berørt er en betingelse for at kunne få en sag antaget til realitetsbehandling, med betingelsen om retlig interesse. Mens man nemlig kan godtgøre at have en retlig interesse i kraft af bl.a. et søgsmål, der er blevet anlagt ved en national ret efter sagsanlægget ved Unionens retsinstanser (Rettens dom af 22.10.2008, forenede sager T-309/04, T-317/04, T-329/04 og T-336/04, TV 2/Danmark m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2935, præmis 78-82), vurderes det på tidspunktet for sagsanlægget og alene på grundlag af den anfægtede beslutning, om en fysisk eller juridisk person er individuelt berørt. Således anses en person, der er individuelt berørt af en

beslutning, som erklærer en støtte uforenelig med fællesmarkedet, og som pålægger tilbagesøgning af støtten, fortsat for at være individuelt berørt, selv om det senere viser sig, at personen ikke bliver anmodet om at tilbagebetale støtten (jf. i denne retning dommen i sagen Comitato »Venezia vuole vivere« m.fl. mod Kommissionen, præmis 56, og generaladvokat Trstenjaks forslag til afgørelse i nævnte sag, Sml. I, s. 4727, punkt 81 og 82).

41 Desuden bemærkes, at sagsøgeren for at kunne være individuelt berørt af den anfægtede retsakt skal godtgøre, at han hører til en lukket kreds, dvs. en gruppe, som ikke kan udvides efter vedtagelsen af den anfægtede retsakt (jf. i denne retning Domstolens dom af 26.6.1990, sag C-152/88, Sofrimport mod Kommissionen, Sml. I, s. 2477, præmis 11, og af 22.6.2006, forenede sager C-182/03 og C-217/03, Belgien og Forum 187 mod Kommissionen, Sml. I, s. 5479, præmis 63).

42 Det følger heraf i denne sag, at Rettens eventuelle annullation af artikel 1, stk. 2, i den anfægtede beslutning og den efterfølgende tilbagesøgning af den omtvistede støtte hos sagsøgeren samt søgsmål på nationalt plan – som i øvrigt er rent hypotetiske, idet sagsøgeren i sit svar på Rettens skriftlige spørgsmål og under retsmødet erkendte, at der ikke var anlagt noget nationalt søgsmål – ikke giver grundlag for at anse sagsøgeren for at være individuelt berørt.

43 For så vidt som sagsøgeren på grundlag af sag T-207/10 har hævdet, at afvisning af, at sagsøgeren kan anfægte den dispositive del af den anfægtede beslutning, som er ugunstig for denne, samtidig med at nævnte sag antages til realitetsbehandling for så vidt angår den dispositive del af den anfægtede beslutning, som er gunstig for sagsøgeren i den foreliggende sag, ville svare til at fratage denne sagsøger en effektiv domstolsbeskyttelse, påpeges desuden, at Unionen er en retlig union, inden for hvilken dens institutioner er undergivet kontrol af, om deres retsakter er forenelige med traktaten og med de almindelige retsgrundsætninger, som de grundlæggende rettigheder er en del af. Borgerne skal derfor have adgang til en effektiv domstolsbeskyttelse af de rettigheder, som tilkommer dem i medfør af EU-retten. Dog vil sagsøgeren i den foreliggende sag langt fra være frataget enhver effektiv domstolsbeskyttelse. Selv om det foreliggende søgsmål afvises, er der intet til hinder for, at sagsøgeren i forbindelse med en retstvist ved en national domstol, som sagsøgeren har hævdet kan foreligge, hvorunder der anføres anbringender, der kan rejse tvivl om den manglende tilbagesøgningspligt, som sagsøgeren nyder godt af i medfør af den anfægtede beslutning, foreslår en præjudiciel forelæggelse i medfør af artikel 267 TEUF med henblik på prøvelse af gyldigheden af den anfægtede beslutning, for så vidt som den fastslår uforeneligheden af den omtvistede ordning (jf. i denne retning Rettens dom af 24.3.2011, forenede sager T-443/08 og T-455/08, Freistaat Sachsen m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1311, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis).

44 Det følger af det foregående, at sagsøgeren ikke er individuelt berørt af den anfægtede beslutning.

45 Sagsøgeren har subsidiært gjort gældende, at selskabet ikke har pligt til at godtgøre, at det er individuelt berørt af den anfægtede beslutning som omhandlet i det sidste sætningsled i artikel 263, stk. 4, TEUF. Den anfægtede beslutning udgør nemlig en regelfastsættende retsakt, der berører vedkommende umiddelbart, og som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger.

46 I denne sag kan den anfægtede beslutning ikke betegnes som en retsakt, der ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger. Den anfægtede beslutnings artikel 6, stk. 2, forudsætter nemlig eksistensen af »foranstaltninger, der på nationalt plan træffes for at efterkomme [beslutningen], indtil den støtte, der er udbetalt under den [omtvistede] støtteordning, er endeligt tilbagebetalt«. Alene eksistensen af sådanne tilbagesøgningsforanstaltninger, der udgør gennemførelsesforanstaltninger, begrunder, at den anfægtede beslutning anses for at være en retsakt, der omfatter gennemførelsesforanstaltninger. Disse foranstaltninger vil nemlig kunne anfægtes ved de nationale retter af dem, de er rettet til.

47 I øvrigt vil disse foranstaltninger nemlig også i givet fald kunne anfægtes af sagsøgeren i det tilfælde, som sagsøgeren har gjort gældende (jf. præmis 39 ovenfor), hvor denne måtte blive omfattet af tilbagesøgningspligten. Som anført af Kommissionen under retsmødet, består de af den anfægtede

beslutning omhandlede gennemførelsesforanstaltninger ikke kun af disse tilbagesøgningsforanstaltninger, men omfatter også af alle de foranstaltninger, som tilsigter at gennemføre den beslutning, som fastslår uforeneligheden, herunder navnlig foranstaltninger, der består i at afslå en anmodning om at nyde godt af den omhandlede skattefordel, som sagsøgeren ligeledes vil kunne anfægte ved en national ret. Som følge heraf forkastes sagsøgerens argument, hvorefter den anfægtede beslutning hverken omfatter eller forudsætter gennemførelsesforanstaltninger for, at dens virkninger udmøntes, idet beslutningen uden videre er til hinder for, at den omtvistede ordning fortsat vil blive anvendt af støttemodtagerne og af Kongeriget Spanien.

48 Heraf følger, at den anfægtede beslutning omfatter gennemførelsesforanstaltninger, og følgelig skal sagsøgerens subsidiære argument vedrørende det sidste sætningsled i artikel 263, stk. 4, TEUF forkastes, uden at det er fornødent at tage stilling til den anfægtede beslutnings karakter af regelfastsættende retsakt.

49 På baggrund af det ovenstående må sagen afvises, uden at det er fornødent at behandle Kommissionens første afvisningspåstand om sagsøgerens manglende retlige interesse.

Sagens omkostninger

50 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør selskabet i overensstemmelse med Kommissionens påstande pålægges at bære sine egne omkostninger og betale Kommissionens omkostninger i overensstemmelse med dennes påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Ottende Udvidede Afdeling):

1) Sagen afvises.

2) Iberdrola, SA betaler sagens omkostninger.

Truchot Martins Ribeiro Wahl

Soldevila Fragoso Kanninen

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 8. marts 2012.

Underskrifter